

Un embolic de família

Lo que'm passa a mi no passa a ningú. Vaig casar-me amb una viuda que tenia una filla casadora. Res! Una hora tonta!

El meu pare va enamorar-se de la meva fillastra i va casar-s'hi, sense mirar les conseqüències!

D'aquesta manera el meu pare va ésser el meu gendre, i la meva fillastra ma madrastra perquè era la dona del meu pare. Això és claríssim.

Al cap de l'any, la meva dona va tenir un noi, que va ésser cunyat del meu pare i al ensems oncle meu, perquè era germà de la meva sogra. Ho veuen clar?

La dona del meu pare, va tenir també una criatura, que era germana i néta meva, perquè era filla de la meva filla.

La meva dona era la meva avia, perquè era mare de la meva madrastra i jo era marit i net de la meva dona. I com que'l marit de l'avia d'una persona a la força és avi d'aquesta persona, m'he trobat amb sorpresa que sóc avi de mi mateix.

Are diguin si no n'hi ha per amoinar-se.

En un poblet d'aquests de quatre cases rònegues, perdut entre montanyes, no hi havia altre barber que'l Sidro, un vellet que havia pelat amb sa navaja dos o tres generacions. Com qu'e'l pòls no era ja molt segur, per a evitar deixar alguna que altra senyal en les galtes de la seva clientela usava encare el procediment de la nou, introduint-la a la boca dels seus parroquians per a deixar la galta tivantta i fer més fàcil l'afeitada.

Un dia es feia retocar la fatxada l'apotecari, quan de cop i volta comença a fer ganyotes, a remenar en la calira i tornar-se vermell. Per fi s'asserena i li diu al Sidro que seriament alarmat se'l guaitava:

—Si'm descuido m'ofego. No volfa passar! Vaia un cas!

—Que heu tingut?—li diu el Sidro.

—Res. Un descuit. Que badant, badant m'he empassat la nou.

—Això rail! Em creia que no fos cosa pitjor.

—I com ho fareu vos are?

—Bahl No s'apuri. Ja me la tornarà quan surti.

Miri, sense anar més lluny, ahir se la va empassar en Bieló de càl Gravat i aquest dematí me l'ha tornada pel seu bordegàs...

—.....!

—Com que és tant llisa, surt desseguida!

Un amagatall

Copiem de *El Diluvio* del dia primer d'agost:

«...pación en el hecho, hasta que, una vez registrados, se les encontraron todos los billetes sustraídos al señor Pérez Riera, y los cuales tenía ocultos en un plante y en el año la Luisa, a excepción de 70 pesetas que él llevaba en los bolsillos. Convictos y confesos han pasado al Juzgado.»

Vetaquí un amagatall que no és gaire corrent, però és bastant papitesc i no's pot negar que són unes quantes pessetes al c...

Bàndol

A Caldes de Malavella, a la Rambla Reclons, diu:

«Prohibit Demanar y Fer caritat em tot setial publich de aque t terme.

(K. O. de 8 Juny de 1912)»

—Tota la vida que fa de model?
—Sí, senyor; i cregul'm que això d'estar tant quieta no dóna gust.